

slag, heraf også flere på boligområdet. Så vi er meget optaget af at skabe bedre vilkår for de ældre. Det glæder mig, at Kristeligt Folkeparti også er det, og der er så forhåbentlig mulighed for, at man kan finde et fælles forslag og komme ind i nogle realitetsforhandlinger.

Jeg kan ikke forstå, at man vil have en meget, meget snæver afgrænsning mellem skole og fritid. Hvorfor ikke til gavn for børnene få noget fleksibilitet, så man kan støtte op om de børn, der faktisk har behov for den fleksibilitet?

Der er jo ikke tale om, at der er nogen, der vil tvinge børn til at være i skolen og modtage undervisning fra kl. 8 om morgenen til kl. 18 om aftenen. Det er jo ikke det, der er tale om. Der er jo tale om at lave en større fleksibilitet, udnytte tiden noget bedre og ikke tage legen fra børnene. Det synes jeg jeg ville anerkende, at det er det, de øvrige partier arbejder for.

Ulla Tørnæs (V):

Efter en meget hektisk slutspurt er vi nu nået til afslutningen på dette årtusinds første folketingsamling, en folketingsamling, der vil sætte rekord i antallet af love, men samtidig en samling, der vil skrabe bunden, når det gælder visionære reformer i det danske velfærdssamfund.

Mangelen på visionære reformer i det danske velfærdssamfund skyldes ene og alene, at vi har en regering, der er groet fast. Syvårskrisen har for alvor meldt sig, og regeringen lider af metaltræthed, en metaltræthed, der førte til, at regeringen i et forsøg på at vende de dårlige meningsmålinger i panik pludselig måtte udarbejde et såkaldt nyt regeringsgrundlag.

Forventningerne var tårnhøje. Nu, tænkte vi, nu må de komme, de store, visionære tanker for det danske samfund i det 21. århundrede. Men selv det såkaldte nye regeringsgrundlag, der jo i virkeligheden blot var en gentagelse af tidligere publikationer fra regeringen, er blottet for enhver form for visionære tanker om, hvad regeringen vil med det danske samfund i det 21. århundrede.

Hvad er så grunden til, at vi for øjeblikket oplever en regering, som er bange for sin egen skygge og reelt kun har ét mål, nemlig at få lov at blive siddende? Jo, inderst inde ved vi godt, at regeringens manglende vilje til forandring og udvikling af velfærdssamfundet skyldes løftebruddene, hvor indførelsen af pinsepakken og reformen af efterlønnen står mejslet i vælgernes bevidsthed som det største vælgerbedrag, der

nogen sinde er begået af en dansk regering. Regeringen må sande, at det er med troværdigheden som med uskylden: Har man først mistet den, kan man vanskeligt få den tilbage.

I stedet for at bruge tiden fornuftigt, ja, så foranlediges man nærmest til at tro, at regeringen i øjeblikket er mere optaget af at skjule de mange forskellige politiske skandalesager, der skyder op som paddehatte. Hver dag sin skandale: Combis, Amanda, den lemfældige omgang med kreditkortene hos KUC, rod i fødevarekontrollen, og nu senest: vanskeligheder med at overholde lovgivningen.

Alle er de eksempler på dårlig politisk moral, dårlig politisk ledelse, og alle leder de tankerne tilbage til det lange synderegister af tidligere socialdemokratiske skandalesager, der prægede debatten i moralens årti halvfemsere. Hvem husker ikke Ungbo, kursusejendommen Solhavegård, Lejebos filfen med lejrernes penge eller AOF's dokumentfalskneri og senest afsløringerne af de utrolige forhold i Arbejdernes Ligkestemagasin? Lig i lasten, det er, hvad den socialdemokratiske regering har.

Lad mig minde om, at det var den regering, der i sin tid udråbte 1990'erne til moralens årti. Men hvordan er det så gået? Hvor blev den socialdemokratiske moral af?

Tag nu og indse, at der er brug for nogle rigtige mandfolk i regeringen. Der er brug for nogle mandfolk, der tør påtage sig det politiske ansvar, som en ministeropgave indebærer. Der er brug for nogle mandfolk, der tør stå til ansvar for regeringens handlinger eller måske mangel på samme.

Der er ikke brug for flere ministre, der tørrer kritikken af på embedsmændene. Der er ikke brug for flere ministre, der blot henviser til, at man har givet Folketinget de oplysninger, som styrelsen eller direktoratet har videregivet til ministeren. Der er ikke brug for flere ministre, der tror, at de ikke har noget ansvar, bare fordi de ikke ved, hvad der foregår i deres ministerium. Styrelser, direktorater og andre ministerielle kontorer hører naturligvis under ministerens ansvar. Det er ministerens ansvar, at AF fungerer, lige så vel som det er ministerens ansvar, at fødevarekontrollen fungerer, og at der er styr på økonomien.

Skatteskruen strammes i disse år. Det er der ikke længere nogen der sætter spørgsmålstegn ved, måske lige bortset fra skatteministeren. Der er bred enighed om, at det danske skattetryk har nået en smertegrænse. Spørg bare den